

РЕШЕНИЕ

№ 24521

гр. София, 22.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 83 състав,
в публично заседание на 11.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **10226** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.56 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба от В. В. З. от [населено място], подадена чрез адв. К. Х. - САК, срещу Решение №513005-100/02.09.2024 г. на Директора на МВР-СДВР, с която е отказано изтриването на личните данни на В. В. З. обработвани в ИРПС-СДВР.

В жалбата се сочи, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Релевират се доводи, че позоваването на административния орган на чл.3 от Инструкция №8121-з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни обработвани в МВР е незаконосъобразно, тъй като е в противоречие с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. Твърди се, че на осн. чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България, съдът следва да приложи правото на ЕС и по конкретно Директива 2016/680 и чл.7 и 8 от ХОП като нормативен акт от по-висока степен, който има примат над вътрешното законодателство.

Излагат се и съображения, че деянието за което е бил осъден жалбоподателя е извършено от него преди 10 години, когато е бил на 17 години и до настоящият момент няма други деяния и същият е завършил специалност „Право“ и тази регистрация му пречи за неговата професионална и социална сфера.

Моли да се отмени решението и се претендира присъждането на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

Ответникът, чрез своя процесуален представител в съдебно заседание оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Излага подробно становище в представените по делото писмени бележки. Моли за присъждане на юриск. възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, платено от З..

СГС се представлява от прокурор, който излага съображения, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и моли да се потвърди.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени доказателствата по преписката и служебно на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Между страните е безспорно от фактическа страна, а се установява и от данните по преписката, че В. В. З. е подал искане с вх. № 812105- 45/08.11.2022 г. по описа на МВР, с което е поискал да бъде уведомен писмено какви негови лични данни се обработват и същите да бъдат заличени. По искането е било издадено Решение №513005-146/Екз2 от 29.12.2022 година, с което му е предоставен достъп до личните му данни, които се обработват, посочени в обстоятелствената част на решението, и му е отказано изтриването на обработваните лични данни в Интегрираната регионална полицейска система - СДВР във връзка със ЗМ № 274 от 28.01.2015 г. по описа на ОВ РУ - СДВР, Наказателно производство - споразумение за „Ефективно наказание“ - с протоколно определение по НОХД № 5392/2016 г. по описа на Софийски районен съд. Посоченото по-горе решение е влязло в законна сила.

Жалбоподателят, чрез пълномощника си адв. Х. е подал ново искане със същия предмет, заведено с вх.№812105-5/1 от 19.02.2024 година. В него не се е позовал на нови факти, настъпили след издаването на Решение №513005-146/Екз2 от 29.12.2022 година, а се е позовал само на Решение на Съда (голям състав) от 30 януари 2024 година по дело С- 118/22.

Съгласно разпоредбата на чл. 29 ЗМВР - администраторът на лични данни, обработвани в информационните масиви на МВР е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Страните не спорят, че в тази връзка е издадена Заповед № 8121з-1111/08.10.2019 г., с която министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и зам. -директорите на СДВР да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл. 53 - 56 ЗЗЛД и да изпълняват задълженията си по чл. 34 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл. 68 ЗЗЛД.

По искането е постановен отказ за разглеждането му по същество, обективизиран в писмо с рег.№513000-21059/15.03.2024 година на Н. С. от името на

заместник-директора на СДВР. Отказът е мотивиран с наличието на влязъл в сила индивидуален административен акт- Решение №513005-146/Екз2 от 29.12.2022 година, поради което не било налице основание за повторно издаване на решение със същия предмет и страни.

Отказът е обжалван пред АССГ, по който е образувано адм. дело №3821/2024 г.. С Определение №6984/30.05.2024 г., съдът е отменил отказа и е върнал преписка на органа за произнасяне по същество, като изрично е дал и указания в определението си, като е наблегнал и на практиката на СЕС и е указал на органа да се съобрази с посоченото по-горе решение на СЕС.

След връщане на производството по подаденото заявление с вх. №812105-5/19.02.2024 г. отново е извършена проверка, въз основа на данните от която е изготвено Становище от 17.08.2024 г. на Началник сектор ИО в СДВР, в което се излага съображения, че не следва данните да бъдат изтрети. Установено е, че процесната полицейска регистрация в СДВР е извършена по ЗМ 274/28.01.2015 г. по описа на ОВ РУ и наказателно производство по НОХД 5392/2016 г. по описа на СРС, влязло в законна сила на 23.03.2017 г.. Направен е извод, че не са налице основания за заличаване на обработваните лични данни на заявителя, предвид чл.3 от Инструкция №8121-з-748/20.10.2014 г., изменена и допълнена с Инструкция №8121-з-1127/11.09.2018 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани от МВР... Сочи се, че не е отпаднала целта, във връзка с която се обработват личните данни на В. З..

С обжалваното Решение №513005-100/02.09.2024 г. на Директора на МВР-СДВР е отказано изтриването на личните данни на физическото лице в Интегрираната регионална полицейска система – СДВР. Изложени са мотиви, че е извършено престъпление от З. по чл.131, ал.1, т.12 във връзка с чл.129, ал.2, вр. С ал.1, вр. С чл.63, ал.1, т.3 от НК, средна телесна повреда, за която се предвижда наказание „лишаване от свобода“ от две до десет години, което е престъпление по чл.93, т.7 от НК. Изложение са и съображения за приложението на практиката на СЕС, и като краен извод е прието, че не са установени факти и обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, във връзка с която се обработват личните данни на В. В. З. и данните следва да продължат да се обработват от МВР във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

По делото като част от административната преписка са приложени справки, извършени от СДВР, от които се установява, че срещу лицето З. няма образувани нито наказателни, нито административни производства през този период. Представена е диплома за завършено висше образование, специалност „право“, личностни характеристики, доказателства, че З. работи на трудов договор при адвокат К. Г. Х. и др.

От представеното свидетелство за съдимост, се установява, че жалбоподателят е реабилитиран към 05.01.2020 г.

При така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав на АССГ,

като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 АПК по реда на чл. 168, ал. 1 АПК, формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на акта, и е насочена срещу годин за оспорване административен акт, а доколкото по делото не са ангажирани доказателства за връчване на обжалваното решение на жалбоподателя, следва да се приеме, че е и в срок. По тези съображения съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, като съображенията за това са следните:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия съгласно чл. 29 ЗМВР, според която разпоредба администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Редът за обработване на лични данни се определя с инструкция на министъра на вътрешните работи. Последният е оправомощил директора на ГД "НП" със заповед 8121з-1111/08.10.2019 г. да разглежда и да се произнася по постъпили искания на субектите на данни за упражняване на права по чл. 12 - 22 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл. 53 – 56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент /ЕС/ 2016/679, съответно по чл. 68 ЗЗЛД. Актът е издаден в изискуемата писмена форма и е обективизиран като решение съгласно специфичното правило, установено в чл. 12, ал. 1 вр. чл. 11, т. 5 от Инструкция № 8121з-1122/12.09.2015 г. за реда за обработка на лични данни в МВР. Решението съдържа всички изискуеми реквизити, предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК, включително фактическите и правни основания за постановения отказ за заличаване на лични данни. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в становище от 27.08.2024 г. , изготвено от началник на сектор ИО при СВДР. Следователно, не се установява наличие на порок във формата на акта, представляващ самостоятелно основание за неговата отмяна по смисъла на чл. 146, т. 2 вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

Съдът намира, на следващо място, че административният орган е спазил административнопроизводствените правила при издаване на оспореното решение. Видно от доказателствата по делото, административното производство е започнало по искане на заинтересовано лице, което с редовно подадено заявление е поискало достъп и заличаването на личните му данни, обработвани в информационните фондове на МВР по преписки и досъдебни производства срещу него.

Спорът по делото се съсредоточава по съответствието на акта с материалния закон.

Обработването на лични данни от органите на МВР е допустимо във връзка с изпълнение на дейностите им и се осъществява при условията и по реда на ЗМВР и ЗЗЛД. По-специално в чл. 25, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са

предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Според ал. 3 на цитираната норма обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) 2016/679 и на Закона за защита на личните данни. Чл. 26, ал. 1 ЗМВР регламентира, че при обработване на лични данни, свързани с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР могат да обработват всички необходими категории лични данни. Съобразно чл. 26, ал. 2 ЗМВР сроковете за съхранение на данните по ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

На основание чл. 26, т. 3 ЗМВР е издадена Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г.). Съгласно чл. 2, ал. 1 от инструкцията в МВР се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Разпоредбата на чл. 3 от Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. регламентира изчерпателно хипотезите, при които личните данни по чл. 2, с изключение на тези на пострадали лица и заявители на престъпление, се заличават. По-конкретно това са следните хипотези: постановен отказ от образуване на наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; не е образувано наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 5 НПК; наказателното производство е прекратено: на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 НПК поради това, че обвинението не е доказано и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; на основание чл. 24, ал. 5 НПК; на основание чл. 250, ал. 1, т. 2 НПК; на основание чл. 24, ал. 1, т. 8а НПК поради това, че деянието съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство; влязла в сила оправдателна присъда; изтекъл давностен срок по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 от Наказателния кодекс (НК) при: постановен отказ от образуване на наказателно производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; наложена е глоба по административен ред на основание чл. 218б НК и е изтекла една година от датата на извършване на деянието; освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание (чл. 78а НК); лицето е починало – във всички останали

случаи.

При всички случаи, обаче, за да бъдат обработвани лични данни за едно лице, те не следва да се обработват произволно и без определена цел. За да се прецени дали са налице основания за заличаване на данните, следва да се съблюдават предпоставките на чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., както и дали информацията се обработва съобразно предвидените законови цели, регламентирани в разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от инструкцията, съгласно която целта на обработката и съхранението на личните данни по ал. 1 е защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, разкриване на престъпления и опазване на обществения ред. Т.е., следва да са налице две кумулативни предпоставки.

За да постанови оспорения отказ, административният орган е приел, че сред разписаните в относимия нормативен акт - Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., хипотези липсва основание за заличаване на обработваните лични данни в случаите на осъждане на лицето, поради което съгласно чл. 26, ал. 2, пр. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи същите не следва да бъдат заличавани. Посочено е, че сходни аргументи са валидни и по отношение на настъпилата на основание чл. 86 НК "реабилитация", тъй като хипотезите на заличаване на лични данни са лимитативно изброени в нормата на приложимия акт - чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., и реабилитацията не е сред тях.

В действителност, както е посочено и в мотивите на оспорения акт, нито едно от посочените в чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. основания за изтриване на лични данни от полицейския регистър не е приложимо в разглежданата хипотеза на лице, осъдено с влязла в сила присъда, дори след като е реабилитирано, поради което тези данни се съхраняват в съответния регистър и могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи без никакви ограничения във времето до смъртта на това лице.

По съществото си полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването,

разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка, на необходимостта от съхранение на лични данни.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация, но наказателното производство срещу регистрираното лице е било прекратено със споразумение. Тоест националната уредба дава на практика неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680, и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му, в конкретната хипотеза, извън изброените в закона.

В случая няма спор, че на жалбоподателя е била извършена полицейска регистрация съгласно чл.68, ал.1 от ЗМВР, заради привличането му като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер. Престъплението е извършено 2014 г. /т.е. преди почти десет години/, когато лицето е било непълнолетно на 17 години. Обвинението е приключило със споразумение, влязло в законна сила на 23.03.2017 г. Наложено наказание „пробация“ за срок от девет месеца е изтърпяно и е настъпила реабилитация.

Националната система от правни норми позволява при определени предпоставки, извършената полицейска регистрация да бъде снета (заличена, унищожена). Предпоставките за снемане са изчерпателно изброени в чл. 68, ал. 6 ЗМВР и между тях действително не фигурира настъпила реабилитация, нито възможност за заличаване на полицейската регистрация в случаите, в които наказателното производство за

извършено престъпление от общ характер е приключило със споразумение. Тоест, прилагайки националния закон, ответникът достига до извод, че не е имал правна възможност за различен извод, водещ до снемане на регистрацията, нито е могъл да приложена друга от изброените в чл.68, ал.6 хипотези.

При съпоставка между Правото на ЕС и българското право областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, СЕС достига до извод, че не е допустима подобна национална правна уредба и че тя противоречи на принципите на Директива (ЕС) 2016/680. Дело C-118/2022г. на СЕС е образувано по повод преюдициално запитване на ВАС на РБ по дело, с предмет оспорване на отказ за полицейска регистрация, обоснован именно с това, че случаят не попада сред основанията за снемане на полицейска регистрация, изчерпателно изброени в чл.68, ал.6 от ЗМВР.

С решение от 30.01.2024 г. по дело C-118/2022 г. СЕС (голям състав) приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Директива (ЕС) 2016/680, съображение 26, посветено на законосъобразното, добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни, изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват. Определя още, че администраторът следва

да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. В съображение 34 изрично се сочи, че обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното разследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл.5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

В цитираното решение на СЕС, т.45, т.70 и т.71 се извежда извод, че чл.5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване обаче не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

В конкретния случай е безспорно установено, че се касае за извършено през 2014 г. престъпление от жалбоподателя. Видно от представените пред съда писмени доказателства, а именно: свидетелство за съдимост, В. 3. е реабилитиран по право и срещу същия няма обвинения по неприключили наказателни производства към 2024 г. През този десет годишен период 3. е завършил висшето си образование, специалност „Право“ и в момента работи в адвокатска кантора. От всички приложени сведения и характеристики може да се направи извода, че лицето е примерен гражданин на Република България. В хода на административното производство и пред съда, ответният орган не е изложил аргументи, от които съдът да достигне до извод, че съхранението на данни на жалбоподателя почти 10 години, все още е необходимо за

целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация. Така посочените срокове не са преценени дали са подходящи в съответствие с чл.4, параграф 1, букви в и д от Директивата в светлината на чл.52, параграф 1 от Хартата за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Не е правена и периодична проверка от администратора дали съхранението на личните данни на лицата с полицейска регистрация /в случаите, в които наказателното производство е приключило със споразумение/ все още е необходимо.

Това означава, че в хода на административното производство административния орган трябва да извърши проверка за необходимост от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката освен предвидените в чл.19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя- субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл.68, т.1-т.5 ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т.67 вр. т.62 и т. 69 от решението по дело С-118/22г. на СЕС), но в контекст на баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо. Основен принцип на правото на Европейския съюз е приматът му над националното право. Правото на Европейския съюз е с безусловно предимство, в случай на противоречие, пред действащото национално

право. В разглеждания случай обжалваният отказ е основан на разпоредба на националния закон, която като предвижда съхранение на данните от полицейската регистрация на лице, извършило престъпление от общ характер, дори и след реабилитацията му, до смъртта му, без да се прави преценка за пропорционалност, чрез подходящи срокове за съхранение или периодични проверки за необходимост от съхранение, не е съобразена с принципите на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е незаконосъобразен. Ответникът, отказвайки снемане на регистрацията на жалбоподателя, не е изследвал въпроса относно необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението, за целите, за които същите са били обработени. С оглед спазване принципите на Директивата, независимо от празнотата в националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено.

Изложеното налага извода, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението. Следва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г., на СЕ, като конкретно извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

Предвид изложеното оспореното решение №513005-100/02.09.2024 г. на Директора на МВР-СДВР, с която е отказано изтриването на личните данни В. В. З. обработвани в ИРПС-СДВР следва да се отмени и преписката се върне на административния орган за ново произнасяне по подаденото от В. В. З. заявление, при съобразяване на указанията по

тълкуване и прилагане на закона, дадени с мотивите на настоящото решение и дадените разрешения по въпроса с решението от 30.01.2024 г. по дело С-118/22г. на СЕС.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора право на разноски има жалбоподателят, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в негова полза следва да се присъдят такива. С оглед на направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на процесуалния представител на ответника, съдът намира същото за основателно и своевременно предявено, поради което и следва да присъди адвокатско възнаграждение в размер на минималния предвиден такъв чл.8, ал.2, т.10 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, а именно 900 лева, както и 10 лева заплатена ДТ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, АССГ, 83-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на В. В. З. от [населено място], Решение №513005-100/Екз2 от 02.09.2024 г. на Директора на СДВР.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на СДВР за ново произнасяне по искане, вх. №812105-5/19.02.2024 г., подадено от В. В. З. съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на В. В. З., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], вх.А, ет.6, ап.20 сумата от 1000 /Хиляда лева/ лв., представляваща разноски по делото за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: